

[Aage Brusgaard]

at den i hvert fald får 680 mio. kr. bare på grund af disse problemer. I alt får Københavns Kommune 2 mia. kr. fra andre kommuner og amtskommuner, hvorfor disse andre kommuner er nødt til at nedskære deres udgifter, for at Københavns Kommune kan holde sit niveau; og endda stiger Københavns udgiftsniveau år for år.

Ligeledes kan vi se, at Københavns Kommune er kolossalt begunstiget af, at store forsikringsselskaber, banker osv. har hovedsæde i København. Det giver i gennemsnit 450 mio. kr. mere i indtægt. Endvidere giver det Københavns Kommune en kæmpestor ekstralordel, at disse store selskaber ligger i København; det giver aktiviteter til forretningslivet i området.

Derudover har Folketinget siden 1986 forklæret Københavns Kommune ved at forære den 250 mio. kr. oveni om året, og disse 250 mio. kr. er naturligvis også taget fra andre, mere sparsommelige, bl.a. vestjyske kommuner.

Københavns Kommune har gjort nøjagtig samme fejl, som regering og Folketing her i landet har gjort, nemlig ansat alt for mange i den uproduktive offentlige sektor, jagede de aktive på flugt eller bragt dem i knæ, fordi evnen til at bære alle disse offentlige udgifter simpelt hen ikke var til stede.

Københavns Kommune har ført en politik lig den, Fader Stat har ført, men vi må sige, at den har kørt en tand mere uforsigtigt. Det skyldes velsagtens, at der i Borgerrepræsentationen har været meget stor socialistisk overvægt. Efter valget i 1981 var der således 22 socialdemokrater, 7 SF'ere, 2 kommunister og 8 venstresocialister, hvorimod der kun var 2 fremskridtsfolk. Ved valget i 1985 blev denne prægning markant forværret ved, at der nu kom 15 SF'ere, 18 socialdemokrater, 2 grønne og 7 VS'ere, men ingen fremskridtsfolk. Det kommunale barometer er nøjagtig ligesom Folketingets: Jo færre fremskridtsfolk der er, om ikke til andet så til at være vagthund og advare og give gode råd til de store partier, jo værre går det. Og det går galt, endda rivende galt – her altså også for København.

Sely efter alle disse ekstratilskud, som Københavns Kommune har fået, og som er betalt af andre danske kommuner, der måtte skære ned, er det svært at se nytten heraf. Hvad har Københavns Kommune så brugt de penge til? Vi kan se, at i 1989 er der 1.800 flere fuldtidsstil-

linger end i 1985 i Københavns Kommune, og at 11,7 pct. af indbyggerne er offentligt ansatte, hvilket betyder, at hver fjerde erhvervsaktiv er ansat i kommunen. Dette er nok en af årsagerne til, at Borgerrepræsentationen ikke er motiveret for, at der skal føres en ansvarlig økonomisk politik, for hver fjerde af dens vælgere er jo netop ansat i kommunen.

Jeg har siddet i kommunalbestyrelse og amtsråd i mange år og kan huske helt tilbage til 1982, hvor vi modtog det glædelige budskab fra daværende indenrigsminister, fru Britta Schall Holberg, at kommuner og amter skulle holde uændret udgiftsniveau fra år til år, og at nye tiltag skulle finansieres ved besparelser på andre områder. Det har alle landkommuner gjort og er blevet beskåret i bloktilskud i takt med, at deres indtægter steg. Men dette pålæg fra fru Britta Schall Holberg, som kommunerne fik år efter år, og som Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen indgik aftale om, har Københavns Kommune meget hånligt overhørt og har overhovedet ikke forsøgt at holde sig til.

For Fremskridtspartiet at se er problemet ikke, at Københavns Kommune har for få indtægter, men at man har vænnet sig til at lade stå til, blot at give ud, når der blev råbt op. Det, man nu sidder med, er så en tom kasse, som de sidste år kun har kunnet holde sig flydende på grund af tilskud og låntagning.

Det socialistiske flertal har altså med al tydelighed vist, at det på ingen måde hverken ønsker eller evner at føre en ansvarlig økonomisk politik. Men det er vel ligesom i socialistisk dominerede nationer, hvor vi dagligt i aviser, presse og tv ser, at deres økonomi bryder mere eller mindre sammen. Det er sådan, at når det private initiativ og mådehold er væk og erstatet af offentligt formynderi, diktatur og ødselhed, skal det gå galt. Det socialistiske flertal har gang på gang råbt op, når der skulle etableres lidt privat industri eller udvides i Københavnsområdet. Ideer er smidt på porten, bare der var risiko for, at en skorsten kunne ryge lidt eller en drejebænk kunne støje. Så skulle den ud. Den skulle til Jylland, for københavnere ville ikke have sådan et spektakel eller sådan en røg. Derfor drog industrien enten mod vest eller helt til udlandet. Nu står Københavns Kommune så med en mængde offentligt ansatte, som går ind i møllen. Hvorfra skal lønnen komme, når store dele af erhvervslivet er væk? De grønne har sejret, de har sejret sig ihjel.